

1

Kluk popadl jablko. Postarší hlídač v monitorovací místnosti si zhluboka vzdychl. Zlodějíček, kterému mohlo být odhadem něco kolem třinácti, drze zíral přímo do bezpečnostní kamery. Chlápek vstal, povytáhl si v pase kalhoty modré uniformy a odšoural se za klukem oblečeným v plandavých kalhotách a nepřírozně velké bundě. Na svůj věk byl kluk urostlý, slámově žluté vlasy měl rozčuchané, jako by se mu jimi prohnalo tornádo třetího stupně.

Nakrčené obočí a ostražitý postoj připomínaly hlídači divokou šelmu. Lišku, kunu nebo nějaké podobné zvíře. Bytost, která se pohybuje na hranici světla a stínu. Zároveň ten kluk něčím budil respekt. Očima. Ledově šedivýma, bystrýma a upřímnýma očima. Jejich pronikavý pohled člověka znepokojoval.

Kluk pořád stál v oddělení ovoce a v ruce držel jablko. Ani se nepokusil utéct. Když hlídač dorazil na místo, kluk se přestal mračit a nasadil malinko šibalský výraz, dokonce radostný, jako by právě potkal starého kamaráda.

„Slyšels někdy o biblickém stromu poznání?“
zeptal se hlídač.

„Cože?“

„Když z tohohle stromu ochutnáš jablko, tak se dozvíš, co je dobro a zlo.“

Kluk ani nemrkl a dál se díval hlídači do očí. Ten si znovu povzdechl.

„Což není vždycky výhra. Vědět toho moc může být i na škodu. Zvlášt' pro dítě.“

Kluk dál civěl na hlídače, přitom pomalu zvedl jablko a pak se do něj zakousl. Přivřel oči a labužnický přežvykoval.

To je teda trouba, pomyslel si hlídač. Ale něco mu na klukovi nesedělo. Není to jen přídrzlý spratek, na jaké je zvyklý. Cosi tou svou drzostí maskuje.

„Nenuť mě, abych musel udělat něco nepříjemného,“ varoval kluka.

Ten se znovu zahryzl do jablka a pak ho nakousané úhledně položil na jablečnou pyramidu. Potom se usmál a natáhl ruce před sebe, jako by čekal, že dostane želízka.

„Tak fajn, jak chceš,“ odfrkl si hlídač. Přiskočil ke klukovi, popadl ho za rameno a paži, vyvlekl ho mezi přeplněnými regály k pokladnám a přes ně k bezpečnostní bráně, která se okamžitě rozhoukala. Pak ho prudce otočil k sobě.

„Všechno z kapes ven,“ nařídil a zmáčkl klukovi rameno tak silně, až se mu obličej zkřivil bolestí. Jinak se ani nepohnul. Hlídač mu sáhl do velké kapsy dlouhé bundy a vylovil z ní počítačovou hru zabalenou v alobalu. Tu novou, po které teď toužily všechny děti. Zloděj očividně nevěděl, že vyměnili poplašné zařízení. Starý trik s alobalem už nefunguje.

„Já fakt nechápu, co vás na téhle hře tak bere. To sis vážně myslel, že ji prostě jen tak štípneš? A teď... bys chtěl pláchnout! Děcka jako ty tady nemají co pohledávat. Ať už tě u nás v obchodě nevidím!“

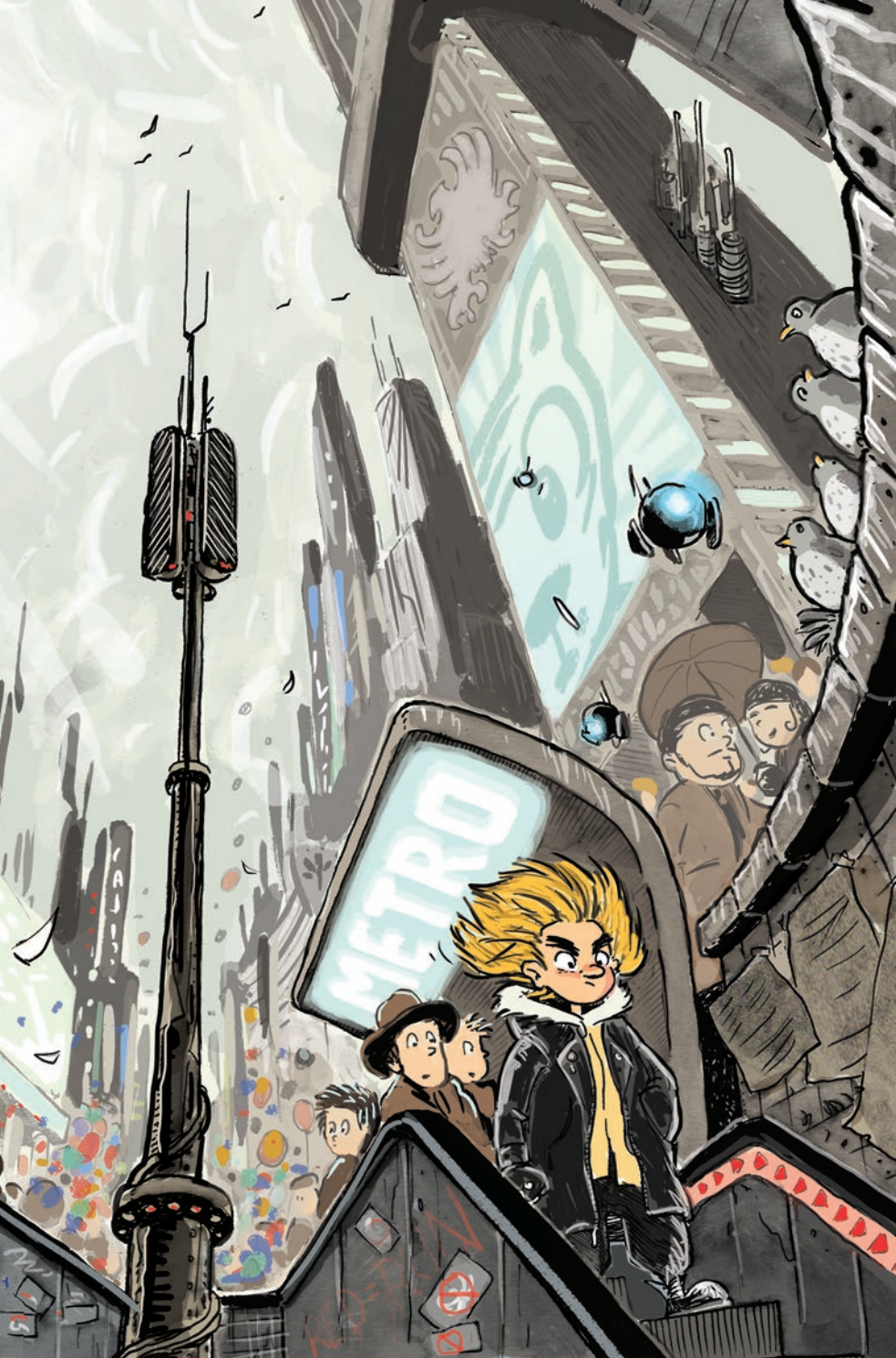
Strčil ho do zad, až kluk zavrával. Nasupeně se zašklebil a před šedivýma očima se mu zatmělo. Hlídač zavrtěl hlavou a skřípavě se zasmál. Kluk sklopil hlavu a vyšel ven do silného větru.

Na ulici se Ari narovnal a povzdechl si. Chybělo tak málo a hra mohla být jeho.

Téměř zamračenou oblohou
problesklo slunce. Paprsek ozářil
poutač s křiklavým novinovým titulkem:
Nejnovější zprávy o výzkumné expedici!

Ale Ari nic z toho nevnímal. V hlavě
mu pořád zněla hlídačova slova. Věděl
přesně, co myslel tím „děcka jako ty“.

2

Doma panovalo ticho. Jak jinak. Táta s nimi nikdy nebydlel a máma byla zase někde venku a sháněla práci a jídlo, hledala lepší život a nové možnosti, prostě nějakou změnu.

Její pochůzky se poslední dobou čím dál víc protahovaly, protože chudí nebyli jen oni, to opravdu ne.

Stále méně lidí si mohlo zajít na nákup do takového obchodu, ve kterém Ari zrovna byl. Ovoce představovalo přepych, stejně jako nové oblečení, čerstvé mléko nebo chleba. Obyčejní lidé jedli koncentráty, konzervy a kukuřici. Pořád dokola kukuřici, té bylo dost pro všechny.

Ari teď však na jídlo nemyslel. Ta hra... Už ji držel v ruce! Dotýkal se jejího lesklého obalu a už už se radoval, jenže ten pitomý hlídač všechno zkazil. Je to hra s velkým H. Hra všech her. Nejlepší, ale zároveň nejtěžší hra všech dob. Kepler62. Mluvilo se o ní všude, jenže získat ji byl vážně problém. Nedala se ani stáhnout z internetu. Člověk ji musel dostat, koupit nebo získat nějak jinak.

Ari přehodil bundu přes opěradlo židle. Na zemi ležel školní batoh a věci z něj se povalovaly všude kolem, jako by je rozmetal výbuch bomby.

„Měl by sis na své věci dávat větší pozor,“ zadával Ari a začal rozházené předměty sbírat a dávat zpátky do tašky. Nic se neozývalo, ale Ari přesto věděl, že jeho mladší bratr je doma.

„Na nové věci do školy nemáme prachy, takže jestli tyhle poztrácíš nebo rozbiješ...“ mluvil dál, očividně sám pro sebe.

Pak pověsil batoh na věšák v předsíni a vyskládal na stůl svou kořist: z kapuce bundy vytáhl mandarinky, z nohavice slisované balení toustového chleba, krabici džusu a dvě lízátka. Vtom se mu za zády vynořila hubená ruka a po jednom lízátku chňapla, ale Ari byl rychlejší. Plácl bratra přes ruku a sladkost schoval do kapsy.

„Nejdřív si dáš něco zdravýho. Co takhle ovoce?“

Joni postával za Arim a uraženě si držel ruku, po které dostal. Přísně svíral rty, tmavé oči se mu leskly. Kdo ty dva neznal, neuhodl by, že jsou bratři. Joni byl snědý, na svůj věk drobný a jeho vlasy připomínaly ostnatý drát zkroucený do hustého chumlu.

Ari byl naopak statný a světlý typ. Vysvětlení znělo jednoduše – každý měl jiného tátu. I tak byli Ari a Joni bratři.

„Musíš si hlídat, abys jedl zdra-“

Ari se zarazil uprostřed věty. Všiml si totiž balíčku v bratrově ruce a málem mu vypadly oči z důlků.

„Je to, co si myslím?“ zeptal se Ari.

„Je.“

„Můžu...?“

„Ne.“

Bráška natáhl ruku. Ari si povzdechl a pak se zasmál. Z kapsy bundy vytáhl lízátko.

„Uděláme výměnu?“

Joni vážně přikývl a podal bratrovi hru.

„Ale je moje. Můžeš se na ni jen kouknout.“

Hra. Kepler62. Ari nevěřil vlastním očím. Opatrně obracel balíček v ruce, jako by byl z nejkřehčího skla na světě. V ruku držel hru, kterou ještě nikdo nedokázal dohrát a kolem níž se šířily všelijaké fámy. Prý je v ní ukrytý tajný level, extra úroveň následující ještě po té poslední. A povídalo se i něco šílenějšího: ti, kteří hru dokončí, údajně dostanou pozvánku. Ale jakou? Kam? Co to znamená? To nikdo nevěděl. Možná by přinesla nějakou změnu. Takovou, jakou hledá jejich máma. Nebo odměnu, která člověku převrátí život. A teď tu hru mají doma. Jenže ona to není jen hra. Je to spíš vstupenka.

„Fíha, kdes to vzal?“ zeptal se Ari závistivě.

„Od jedný paní.“

„Paní?“

„Jo, dala mi to.“

„Jak jako dala? Jenom tak, jo?“ Ari nevěřičně zakroutil hlavou.

„Náhodou je to tak. A taky mi dala limču, kolu.“

„To určitě. Nic ti nedala.“

„Dala, koukni.“

Joni vylovil z tašky prázdnou plechovku od koly. Ari ji udiveně vzal do ruky. Plechovka limonády stála dneska zhruba tolik, co máma vydělala horko těžko za celý měsíc. Ari kolu nikdy neochutnal, ale samozřejmě o ní slyšel, jako všichni. Když byla máma malá holka, pila se prý docela běžně.

„Joni, víš přece, že od cizích lidí si nesmíš nic brát. A hlavně nesmíš jíst ani pít nic, na čem není vládní kolek, což na tomhle fakt není.“

„Come on. Copak ty bys tu kolu odmítnul? Byla to normální paní. Milá a docela mladá. Nevypadala vůbec nebezpečně. Chtěla mi tu hru a kolu dát, protože jsem podle ní roztomilej kluk.“

„Roztomilej kluk?“

„Jo.“

„Spíš ťuky ťuk.“

„Závidíš, protože o tobě se to rozhodně říct nedá.“

Ari se díval na bratra, kterému zářily oči nadšením a štěstím. Oukej, Joni roztomilý je. Možná šlo o nějakou bohatou ženskou, co si potřebuje něco dokazovat na chudých nebo třeba chtěla udělat dobrý skutek. I takoví lidi jsou.

„Slyšels o tý výzkumný expedici?“ zeptal se Joni.

„O jaký?“

„Plánujou vyslat vesmírný lodě na průzkum nějaký planety. Mluví o tom kdekdo. Možná je na tý planetě život.“

„Hm, tak to nám může být úplně fuk.“

„Jak to?“ podivil se Joni.

„Dělá se to akorát kvůli pracháčům, stejně jako všechno ostatní, co za něco stojí. Místo na nový planetě si budou moct dovolit leda tak oni, pokud celá ta planeta teda vůbec existuje,“ ucedil Ari.

„Ale stejně... Copak tebe nezajímá, co tam najdou? Je to skoro jako ten Kolo... Klo... Kolombo...“

„Kolumbus.“

„Jo. Ten, co objevil Ameriku. Jenom si to představ, co když je ve vesmíru celej nověj svět?“

Bratři na sebe zírali. Joni se tetelil nadšením, Ari se poškleboval.

„Fakt chceš tuhle hru hrát sám?“ zeptal se Ari.

„Zkus hádat,“ usmál se Joni.

„Necháš mě hrát taky, že jo?“ ujišťoval se starší bratr.

„Vždyť jsi můj brácha, ne? Sice ne tak rozto-milej, ale pořád můj brácha.“

Ari přikývl a radostně se ušklíbl. Otevřel krabičku a vsunul disk do poškrábané předpotopní PlayStation desítky. Kepler62.

3

49. hodina

Ari a Joni hráli. Dva dny a dvě noci spali na střídačku a jedli, co doma našli, hlavně kukuřičné lupínky. Oči je pálily, ruce jim dřevěněly. Ari měl v obou palcích vytlačený důlek, ale nevěnoval tomu pozornost.

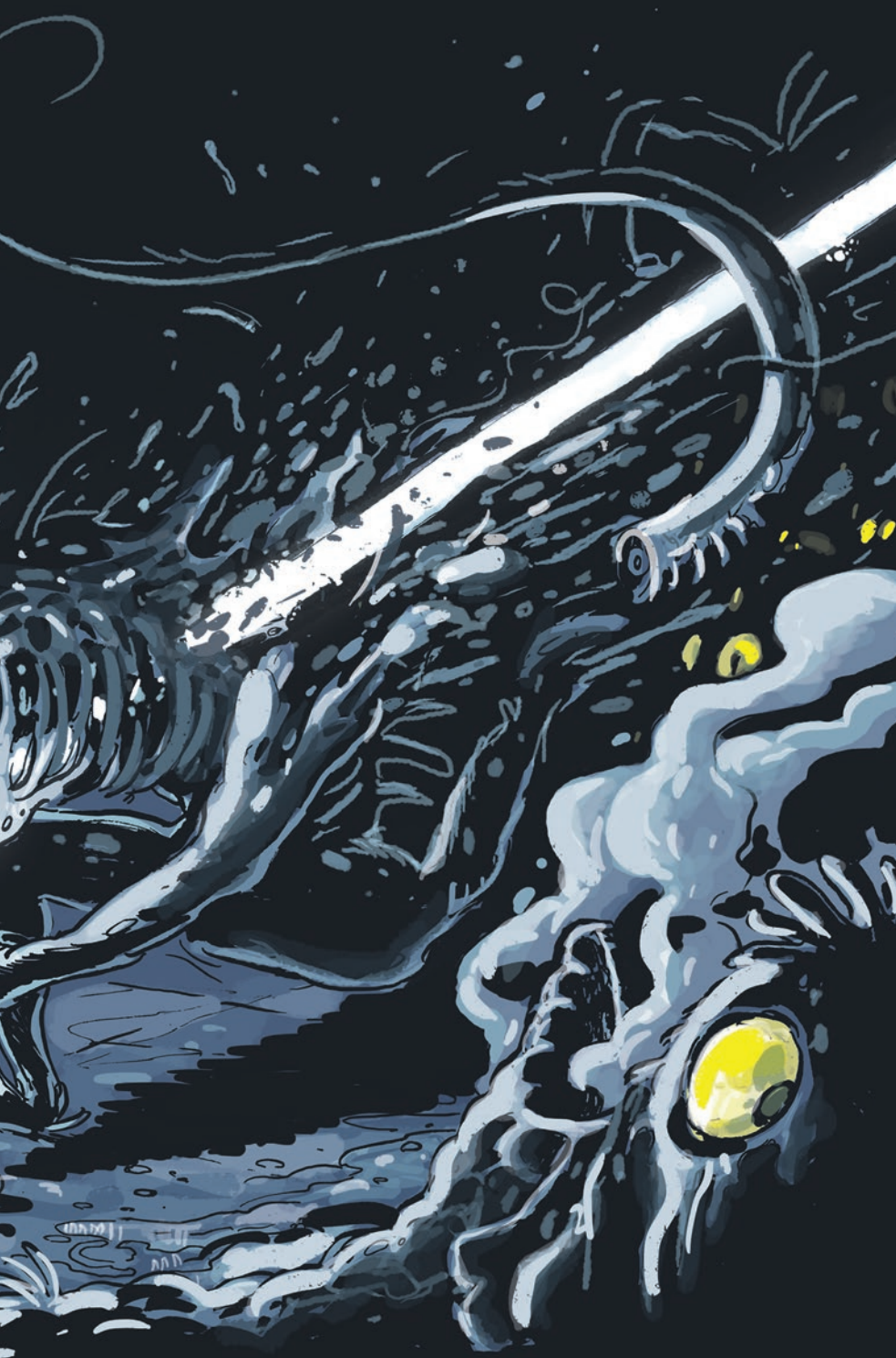

Na začátku se jim hra nezdála nijak zvláštní. Byla to střílečka jako každá jiná. Bratři hráli za tutéž postavu a střídali se u toho. Vybrali si Tieru, bájného finského bojovníka. Úkoly byly snadné a za jejich plnění dostávali další zbraně, kouzla a všechno, co se tak ve hrách obvykle získává.

Prvními levely prošli tak snadno, že se oba v duchu divili, co mají ty řeči o nejtěžší hře na světě vlastně znamenat. V páté úrovni získali protonové dělo, proti kterému nejspíš neobstojí žádný protivník.

V desátém levelu se ale něco změnilo. Jako by je hra vtáhla do sebe. Proměnila se sama její podstata. Už to nebyla obvyklá cesta k poslednímu, nejsilnějšímu nepříteli, ale spíš nějaká průzkumná výprava.

Ari měl čím dál silnější pocit, že má za úkol ve hře chránit nějakou citlivou a křehkou bytost. Mrkl na Joniho, ležícího vedle něj na pohovce. Bráška tvrdě spal, ale Ari přesto silně cítil, že je nablízku. Připadalo mu to napínavé i děsivé zároveň.

78. hodina

Level 99. Dostali se do slepé uličky. Prý se to stalo všem. Ari se kvůli tomu zapojil do diskuze na jednom herním fóru. Řešení hledaly miliony hráčů po celém světě, ale marně.

Nějaký Nor s přezdívkou Halfman-half-biscuit05 už tomu prý skoro přišel na kloub, přinejmenším se tím chlubil, ale nechtěl nic víc prozradit.

Televizní obrazovka byla skoro celá černá. Někde v šeru se nacházel vstup do jeskyně. A v ní se ukrývalo cosi nepopsatelně strašidelného. Pokaždé to na ně zaútočilo hned u ústí jeskyně, dál se nikdy nedostali. Vůbec netušili, co to je a co na to zabírá. Vyzkoušeli všechny své nejúčinnější zbraně, od plazmové pušky až po laserový kanon.

Level 99. Zbýval jim poslední pokus. Jeden jediný. Pak se hra sama od sebe zablokuje. Tak prý dopadli všichni. Joni připomněl, že tohle se děje všude po světě. Poslední neúspěšný pokus a zůstane jen černá obrazovka. Hru není možné znovu spustit a nepomáhá ani koupit novou. Sama identifikuje hráče a nedovolí mu začít znovu.

Zbývá jim tedy jeden jediný pokus. Ari zoufale procházel nabídku zbraní. Použili už všechny kromě dýky. Taková obyčejná zbraň, kterou měli od začátku. Dýka. Nestačila by ani na slabého jeskynního červa, natožpak na tu bestii číhající ve tmě, na kterou neplatilo vůbec nic.

Ari vybral těžký kulomet, co vystřeloval i mini-rakety. Stý level, stý pokus. Ari si povzdechl.

„Vezmi si tu dýku.“

Hlas zněl slabě, ale jistě. Ari se ohlédl přes rameno. Jonimu horečně zářily oči, nejspíš samým vzrušením.

„Spi dál. Bylo toho na tebe moc. Ani se nedívej, jak tohle skončí.“

„Vezmi dýku. Věř mi. Jinak to projedem.“

„Projedem?“

„Hráli jsme přece spolu.“

Ariho zdřevěnělý palec, od hraní celý ztuhlý, spočíval na tlačítku Start. Ari se koukl na brášku. Ten se tvářil hrozně vážně a oči se mu ve světle televizní obrazovky leskly.

„Tak dýku, jo?“ ujistil se Ari.

„A zavři oči.“

„Cože?“

„Ta příšera je rychlejší než zrak. Nesmíš přemýšlet. Musíš ji prostě vycítit. Uhneš a pak ve správnou chvíli bodneš. Řeknu ti kdy,“ zašeptal Joni rozechvělým hlasem.

Takový nesmysl. Ari váhal. Na rameni cítil bratrovu ruku. Vyzbrojil se tedy dýkou. Pak zavřel oči. Tady nás máš, temnoto. Ted!